

og den Utilfredshed, som med Rette hersker mellem Jernbanefunktionærerne, kunde blive dæmpet.

Der er nemlig det mærkværdige ved denne Sag, at samtidig med, at man fratog Jernbanefunktionærerne Husleje- og Opholdstillæg, gav man Postvæsenets Funktionærer det. Hvorfor man besluttede at give Postvæsenets Funktionærer dette Tillæg og fratage Jernbanefunktionærerne det, staaer som en fuldstændig Gaade. Var det nødvendigt og rigtigt, at den ene af disse Etater fik det, vilde det vel ogsaa være nødvendigt og rigtigt, at den anden fik det, saa meget mere som Jernbanefunktionærerne ved denne Forandring stilledes ret ugunstigt. Mange af de Lønninger, som man klagede over, og som burde have været hævede, blev mindre og kunde kun hæves derved, at der gaves et personligt Tillæg. Det er mig meddelt, at 55 pCt. af Personalet endnu faaar personligt Tillæg, fordi Lønningsloven stiller dem slettere, end de i Forvejen vare stillede, og da Lønningerne ikke kunde formindskes, var man nødt til at give personlige Tillæg for at holde Lønnen paa den Højde, den i Forvejen havde. Naar saaledes 55 pCt. og deriblandt mange af de fortrinsvis slettest og daarligst lønnede ere blevne ringere stillede ved Lønningsloven, og man har maattet benytte den Vej at give dem personlige Tillæg for blot at faa deres Løn op til den Højde, den havde, forinden Lønningsloven gaves, vil man forstaa, at der i Etaten hersker Utilfredshed, og det forekommer mig, at Staten ikke kan være tjent med at arbejde med Folk, der ere utilfredse, og som synes at være det med Rette.

Samtidig med, at man inddrog Huslejetillæget, indskrænkede man Tillæget for Nat- og Overarbejde, og paalagde en større Udbetaling til Pensionskassen. Personalet profiterede saaledes i det hele ikke ret meget ved denne Lov. Man henviser til, at der til Gengæld udbetales Tantieme. Den Gang dette Spørgsmaal var for, advarede jeg imod Tantiemen, fordi jeg havde en Følelse af, at den ikke vilde være en heldig Foranstaltning, og det har ogsaa vist sig. Den har medført et Sparesystem, som paalægger Personalet betydeligt mere Arbejde. Selv om da Lønnen nogle Steder paa Grund af Tantiemen kan være hævet noget, er Forholdet dog det, at der ved det saakaldte Sparesystem er paalagt Personalet mere anstrengende Arbejde, og det Tillæg, de eventuelt have faaet gennem Tantiemen, fortjener det derfor i høj Grad at faa i ethvert Tilfælde.

Naar vi nu have fremdraget dette Spørgsmaal, have vi gjort det for at give den højttærede Minister Anledning til at udtale sig bestemt om, hvorvidt han vil arbejde for at gennemføre et saadant Husleje- og Opholdstillæg. Det var rart at have den Sag klar et fuldt ud og se, hvorledes Stillingen er. Sagen er henvist til Ministerens Overvejelse, og Ministeren vil maaske sige, at det er noget kort efter Henvisningen, at vi her stille Forslag. Men naar vi gøre det, er det, fordi Ministeren, saaledes som jeg har paavist, har haft rigelig Tid til at overveje denne Sag. Der har to Gange privat været indgivet Andragende til Ministeren. Sagen har været for her i Rigsdagen og har senere været drøftet i Udvalget, saa at Ministeren er fuldt ud klar over, hvad han maatte ville, og det vil være rigtigt, at Personalet kommer til Klarhed over, hvorledes deres Sag staaer. Der har mellem Personalet gaaet Rygter om, at Ministeren var villig til at komme dem i Møde. Der har endog været forespurgt, hvorvidt Ministeren havde fremlagt Forslag i Finansudvalget, idet det var rygtedes mellem Personalet; men intet saadant er jo sket, og det maa derfor være rigtigt, at Ministeren udtaler klart og bestemt, hvorvidt han vil gaa med til dette berettigede Krav fra Personalets Side.

Under Nr. 18 paa Ændringsforslagslisten har det Mindretal, hvortil jeg hører, foreslaaet at nægte en Understøttelse til Enken efter forhenværende Lakaj C. C. Piepgras. Den Lakaj, hvis Enke der her er Tale om, har tjent Hertuginde Vilhelmine Marie og omhandles i Loven af 1892. Naar man ser denne Lov igennem, undrer det en, at det skulde være nødvendigt, at den danske Stat pensionerede de Folk, som egentlig slet ikke vedrøre os. De opholdte sig vistnok alle i Tyskland. De faa i Understøttelser og Pensioner udbetalt noget over 20,000 Kr. fra den danske Statskasse, og det forekommer mig, at det Herskab, som Vedkommende har tjent, selv maatte kunne sørge for sine Tjenestefolk. Vi have imidlertid i 1892 vedtaget en Lov — en Lov, som vi ikke have været med til fra vor Side — om, at disse Pensioner skulle gives. Men nu komme vi til den anden Række. Nu er det ikke nok med, at vi have givet Pension til vedkommende Tjenestefolk, nu skulle vi oven i Købet forsørge deres Enker, og senere bliver det vel deres Børn, Børnebørn o. s. v. o. s. v.

Dette kunne vi ikke gaa med til. V